

Заклучена навън!

От Амбър Хийли
(По истинска история)

„Уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро“ (Учение и завети 11:12).

Ема прескочи пукнатините на каменния тротоар. Беше ясен, слънчев ден. Заедно с Мама отиваха до хранителния магазин.

„Мамо, колко далеч е слънцето?“ – попита тя.

„Не съм сигурна“ – каза Мама.

Ема присви очи и погледна към небето. „Мислиш ли, че някога ракета ще отиде до слънцето? Мислиш ли, че то е по-горещо от мълния? Мислиш ли...“

Мама се засмя. „Въпросите ти стават все по-трудни и по-трудни!“

Ема също се засмя. Тя имаше много въпроси. Мама винаги се стараше да им отговаря. Това беше

Може би Ема би могла да помогне!

една от причините Ема да обича да се разхожда с Мама.

Ема огледа квартала си. Надолу по каменната улица се движеха таксито. Хора минаваха с велосипеди. Имаше и много пешеходци.

Тогавя Ема погледна от другата страна на улицата. На стълбите пред една жилищна сграда седеше малко момиченце. Изглеждаше, че плаче.

Ема забави темпото. Трябва ли да спре, за да помогне? Може би момичето искаше да остане само. Понякога Ема искаше да остане сама, когато ѝ беше тъжно.

Ема се спря. През повечето време тя искаше да говори с някого, когато се нуждаеше от помощ. Навярно *тя* би могла да помогне!

Тя стисна ръката на Мама. „Мамо, виж! Мисля, че онова момиче се нуждае от помощ“.

Мама погледна от другата страна на улицата. „Мисля, че си права“.

Ема държеше ръката на Мама, докато пресичаха улицата. Тя изкачи стълбите до мястото, където седеше момичето. „Здравей – каза Ема. – Имаш ли нужда от помощ?“

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ АРГЪР ЛИН

Момиченцето подсмръкна и погледна нагоре към тях. Беше прегърнала с ръце коленете си, а очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

„Аз... заключих се навън“. Тя пое дълбоко дъх. Гласът ѝ беше разтреперан и тих. Ема коленичи до нея, за да я чуе по-добре.

„Не мога да чета – каза момичето. – Не знам кой звънец да натисна, за да си вляза обратно“.

Ема погледна стената пред жилищната сграда. Имаше много малки бутони. На всеки бутон имаше име. До бутоните имаше високоговорител.

„Как е фамилията ти?“ – попита Ема.

„Шнайдер“ – отговори малкото момиче.

Мама прочете всички бутони, докато намери такъв с надпис „Шнайдер“. Тя го натисна.

Дзън!

Бутонът издаде силен звук. След това през високоговорителя изпраща глас.

„Това е семейство Шнайдер. Как мога да ви помогна?“

Мама заговори по високоговорителя. „Здравейте! Дъщеря ми и аз сме навън с малко момиченце, което твърди, че се е заключило“.

Момичето се изправи бързо и се втурна към високоговорителя. „Мамо – каза тя, – не можах да прочета бутона, за да си вляза, и тези хора ми помогнаха!“

Гласът от високоговорителя звучеше изненадан. „Лени! Мислех, че си си в стаята! Не се притеснявай. Веднага слизам долу“.

След няколко секунди една жена изтича навън. Момичето се втурна и я прегърна.

Жената се обърна към Ема. „Благодаря, че помогнахте на малката ми Лени!“

Дзъвъвъвън!

Ема се усмихна. „Беше лесно да се помогне“.

Махнаха си за довиждане и тръгнаха обратно надолу по стълбите. Ема усети топлина в цялото си тяло. Тя се сети за още един въпрос към Мама.

„Да помогнем на това момиче беше лесно. Защо това ме кара да се чувствам толкова щастлива?“

Мама стисна ръката на Ема. „Това е Светият Дух, Който ти казва, че си постъпила правилно“.

Ема се усмихна. Радваше се, че спря, за да помогне. ●

Тази история се разигравя в Централна Унгария, Унгария. Авторката живее в щата Юта, САЩ.

